

Arrest

nr. 232 826 van 19 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van sociale zaken en volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 25 oktober 2019 tot weigering van de afgifte van een visum. De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 oktober 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. VERKEYN verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 augustus 2019 diende verzoeker bij de Belgische ambassade te Islamabad een visumaanvraag type C in met het oog op het afsluiten van een huwelijk.

Op 25 oktober 2019 weigerde de gemachtigde van de bevoegde minister het visum te verstrekken.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"REFUS / ANNULATION / ABROGATION DE VISA

Version consolidée à la suite de la modification du code des visas par le règlement (UE) n° 610/2013 du Parlement européen et du Conseil du 26 juin 2013, article 6, paragraphe 5 (JOL 182 du 29.6.2013, p. 1)

Madame/Monsieur Q.H.,

[X] Le/L'Ambassade de Belgique à ISLAMABAD

[...]

a/ont

[X] examiné votre demande de visa ;

[...]

[X] Le visa a été refusé

[...]

La présente décision est motivée par la (les) raison(s) suivante(s) :

1. [...]

2. [X] l'objet et les conditions du séjour envisagé n'ont pas été justifiés

3. [...]

4. [...]

5. [...]

6. [...]

7. [...]

8. [...]

9. [...]

10. [...]

11. [...]

Motivation:

BELGIAN MOTIVATION(S):

FEDERALE OVERHEIDSDIENST BINNENLANDSE ZAKEN <http://WWW.IBZ.FGOV.BE>

PSN:X

Beperkingen:

Commentaar:

Het doel van deze visumaanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het voltrekken van het huwelijk, zal niet bereikt kunnen worden.

Overwegende dat het om een visumaanvraag kort verblijf gaat en de gemeenschappelijke visumcode van toepassing is. In zijn artikels 14 en 32 eist de code van de visumaanvragers dat zij informatie meedelen die het mogelijk maakt hun voornemen om het grondgebied van de lidstaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen;

Overwegende dat geen enkel bewijs wordt voorgelegd waaruit de Dienst Vreemdelingenzaken kan afleiden dat de visumaanvrager de intentie heeft het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum;

Overwegende dat uit de visumaanvraag blijkt dat de visumaanvrager onder meer een kopie heeft voorgelegd van een 'attest gezinshereniging' van het ziekenfonds. Dit document is vereist in het kader van gezinshereniging;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken er dan ook van uit gaat dat de visumaanvrager de bedoeling heeft om zich in België te vestigen na het huwelijk en een procedure gezinshereniging op te starten;

Bijgevolg werd door de Dienst Vreemdelingenzaken nagegaan of eveneens aan de wettelijke vereisten inzake gezinshereniging wordt voldaan.

In huidig geval kan betrokkene zich evenwel niet beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Overwegende dat artikel 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de Belgische onderdaan,

voor wat betreft de in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden, dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Overwegende dat uit de voorgelegde documenten en het administratief dossier blijkt dat de Belgische partner het statuut heeft van zelfstandige in hoofdberoep sinds 01/04/2019;

Overwegende dat de administratie dient rekening te houden met officiële documenten met betrekking tot de inkomsten;

Overwegende dat met betrekking tot de inkomsten van de Belgische partner een "verklaring" wordt voorgelegd van een boekhoudkantoor;

Overwegende echter dat verklaringen niet kunnen worden weerhouden als objectief verifieerbare bewijzen van bestaansmiddelen, aangezien zij worden opgemaakt op vraag van de ondernemer zelf;

Overwegende dat bewijzen van inkomsten van ouders, broers of zussen, of derden niet aanmerking kunnen worden genomen, aangezien het de Belgische partner zelf is die dient aan te tonen over bestaansmiddelen te beschikken;

Overwegende, bijgevolg, dat niet werd aangetoond dat de Belgische partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan beschikken zoals vereist door de hierboven vermelde wettelijke bepalingen;

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, kan aan deze visumaanvraag geen gunstig gevolg worden verleend. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).

Motivatie:

* Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond"

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van artikel 14 iuncto artikel 32 van de verordening 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode), van artikel 12 iuncto artikel 8 van het EVRM, van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet iuncto de motiveringsplicht volgende uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de omzendbrief van 11 juli 2001 betreffende de documenten die moeten worden overgelegd om een visum te verkrijgen met het oog op het sluiten van een huwelijk in het Rijk of om een visum gezinshereniging te bekomen op grond van een huwelijk voltrokken in het buitenland en van de zorgvuldigheidsplicht.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"De aanvraag van verzoeker werd geweigerd omdat het doel van de visumaanvraag volgens verweerster, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van gezinshereniging na voltrekken van het huwelijk, niet zal kunnen bereikt worden gezien volgens haar niet zou aangetoond zijn dat mevrouw S. H. over afdoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van art. 40 van de Vreemdelingenwet:

"Het doel van de visumaanvraag, namelijk het verkrijgen van een verblijfstitel op basis van de gezinshereniging na het voltrekken van het huwelijk, zal niet bereikt kunnen worden (...)" (stuk 1).

Verweerster verwijst naar de artikelen 14 en 32 van de visumcode (verordening 810/2009).

Art. 32 van de visumcode bepaalt dienvolgens aangaande de weigeringsgronden als volgt:

"Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat; 15.9.2009 Publicatieblad van de Europese Unie L 243/15 NL vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering.

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Art. 32 van de visumcode voorziet niet in een weigeringsgrond zoals in de bestreden beslissing gehanteerd werd.

De weigering zoals gehanteerd in de bestreden beslissing betreft immers het feit dat het door verweerster vermeende doel van de visumaanvraag niet zal kunnen bereikt worden omdat men niet zou voldoen aan de inkomstenvoorwaarde uit de wetbepaling inzake de gezinshereniging.

Zulks wordt nergens voorzien in het voorgaand art. 32 van de visumcode, er is nergens sprake van het gegeven omtrent het “bereiken” van het doel (er staat immers enkel te lezen dat men de reden (het doel) wel dient voor te leggen (aan te tonen)), laat staan dan nog aan voorwaarden voorzien in een geheel ander onderscheiden interne procedure gezinshereniging.

De bestreden beslissing is alleen al hierom dan ook nietig nu geen enkele wettelijke bepaling bestaat om een aanvraag tot een visum te gaan weigeren op grond van het feit dat het doel van een visumaanvraag niet bereikt zal kunnen worden.

De bestreden beslissing is te meer nietig nu eveneens geen enkele wettelijke bepaling bestaat om een aanvraag tot een visum te gaan weigeren op grond van het feit dat het doel van een visumaanvraag niet bereikt zal kunnen worden wegens het vermeend niet voldaan zijn aan voorwaarden van een onderscheiden interne procedure gezinshereniging.

Aan verweerster is het vervolgens een gekend gegeven dat mevrouw S. H. nog maar recent aangevat is met een eigen zaak, het restaurant “entre terre et mer”. Zij is ook ingeschreven als werkgever bij de RSZ. Er zijn in die orde dan ook verantwoordelijkheden die alhier dienen te worden gedragen. Deze documenten werden ook aan verweerster voorgelegd (stuk 2 en verder).

Het jonge koppel heeft dan ook het voornemen om in België de huwelijksplechtigheden te laten doorgaan. Reden waarom een huwelijksaangifte werd ingediend bij de gemeente uiteraard (stuk 5).

Voorts werden de vereiste dekkingsdocumenten voorgelegd voor mocht verweerder tijdens zijn verblijf overeenkomstig zijn visum ziek vallen, volledigheidshalve een attest van het Belgisch ziekenfonds, maar voornamelijk de private verzekering waarin zeer duidelijk de dekking staat “tijdens schengenvisum” (stuk 12 op de inventarislijst: “reisverzekering van mijn partner” (foreigners Plan Schengen)).

Eveneens dient opgemerkt dat in het aanvraagformulier van het visum zelf overigens “meerdere binnenkomsten” werden aangevraagd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Met andere woorden, verweerster kan niet zomaar abstractie maken van stukken en gegevens die haar gekend zijn doch die haar minder goed lijken uit te komen in het kader van haar wens tot een weigering te willen overgaan...

Evenzeer betaamt het een zorgvuldige overheid niet om uit te gaan van geheel eigen insinuaties en gevolgtrekkingen, daar waar rekening dient gehouden te worden met het geheel aan omstandigheden eigen aan elk individueel dossier.

Bovendien dient de beslissing te worden gesteund op alle juiste feitelijke als juridische gegevens. De materiële motiveringsplicht houdt immers in dat deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van alle juiste feitelijke gegevens en/of deze correct heeft beoordeeld en/of op grond daarvan

niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Daar gelaten het gegeven dat verweerster volledige abstractie maakt van de documenten rond een schengenverzekering (duur van verblijf tijdens visum), de voorgelegde huwelijksaangifte inzake doel van de aanvraag (afsluiting van het huwelijk), aanvraag meerdere binnenkomsten, en de stavende stukken rond het feit dat mevrouw S. H. aan haar 22 jaar als werkgever sinds recent 1 april 2019 een zaak draaiende te houden heeft, en daar gelaten het feit dat geen wettelijke basis bestaat een aanvraag tot visum te weigeren in deze op grond van het “bereiken” van het doel (aan voorwaarden in interne bepalingen omtrent een andere procedure, zie boven), dient opgemerkt dat verweerster er trouwens ook zomaar niet automatisch en eigengereid van uit kan gaan dat bij iedereen die een visum vraagt voor het sluiten van het huwelijk alhier, enerzijds het doel zou zijn om na het huwelijk ook hier op ons grondgebied een aanvraag tot gezinshereniging op te starten en anderzijds dat daardoor de intentie zou bestaan om de duurtijd van een visum te gaan miskennen, laat staan dat louter en alleen omwille van een potentiële mogelijkheid omtrent een procedure die overigens in de wet is voorzien, er sprake kan zijn van het gegeven dat men eigenlijk effectief een visumtermijn zou willen laten verstrijken.

Zulks is bovendien strijdig met art. 12 EVRM j. art. 8 EVRM alsook is verweerster eveneens gehouden door de omzendbrief betreffende de documenten die moeten worden overgelegd om een visum te verkrijgen met het oog op het sluiten van een huwelijk in het Rijk of om een visum gezinshereniging te bekomen op grond van een huwelijk voltrokken in het buitenland. Deze omzendbrief werd gepubliceerd en verweerster is daardoor als openbaar bestuur gehouden. Daarin wordt nergens gewag gemaakt van het gegeven dat men zelfs eigenlijk gehouden zou zijn om bij de aanvraag voor een visum bepaalde documenten voor te leggen die betrekking hebben op de procedure in art. 40bis Vw. e.v.. De omzendbrief stipuleert als voor te leggen documenten op de koop toe enkel een bijlage 3bis.

Naast het gegeven dat geen wettelijke grondslag bestaat inzake het toegepaste weigeringsmotief (zie boven), betreft het vervolgens zoals hierboven gezegd, eerst en vooral evident twee onderscheiden procedures met elk hun eigenheden en eigen voorwaarden, het is dan tot slot ook kennelijk onredelijk te stellen dat enkel en alleen op grond van het bestaan van een mogelijkheid in de interne bepalingen tot instellen van een wettelijke procedure na het sluiten van het huwelijk, men daarom ook de intentie zou hebben om niet binnen de termijn van een visum te handelen.

“Ter ondersteuning hiervan motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat verzoekster geen enkel bewijs heeft voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat zij de intentie heeft voor het verstrijken van de geldigheidsduur van het visum het grondgebied te verlaten en dat “uit het geheel van voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene de bedoeling heeft om een procedure gezinshereniging op te starten op het Belgisch grondgebied met het oog op vestiging”. Vervolgens wordt gesteld dat de visumaanvraag dan ook dient te worden “onderzocht op grond van de wettelijke vereisten inzake gezinshereniging”. Na te hebben vastgesteld dat op basis van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat de Belgische partner beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen zoals bedoeld in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt geoordeeld dat de visumaanvraag dient te worden geweigerd. (...) dat er een vermoeden bestaat dat verzoekster, eens gehuwd, in België de procedure gezinshereniging zal opstarten, komt het de Raad kennelijk onredelijk voor waar verweerder op grond van het gegeven dat verzoekster mogelijks, eens in België en het huwelijk voltrokken, een wettelijk voorziene procedure zal opstarten, besluit dat er onvoldoende garantie is dat zij zal terugkeren eens haar visum is verstrekt. In het geval verzoekster – eens gehuwd in België en binnen de geldigheidsduur van haar visum – een aanvraag voor gezinshereniging indient, zal haar verblijf in het Rijk bovendien na het verstrijken van het visum op een andere basis zijn gedekt gedurende de behandeling van haar aanvraag. Het gegeven dat een vreemdeling eens in België mogelijks een door de wet voorziene procedure die recht geeft op een tijdelijke verblijfsrecht wenst te benutten, kan niet in het nadeel van deze vreemdeling worden ingeroepen. Het komt de Raad verder eveneens kennelijk onredelijk voor waar verweerder vervolgens reeds bij het indienen van een aanvraag tot afgifte van een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België vereist dat het bewijs wordt geleverd dat is voldaan aan de voorwaarden voor een gezinshereniging op het Belgische grondgebied. Verzoekster wijst er terecht op dat zij enkel heeft verzocht om in het bezit te worden gesteld van een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België en dat deze procedure duidelijk dient te worden onderscheiden van de procedure gezinshereniging nu hiervoor andere criteria gelden. Een beoordeling of is voldaan aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Belg is ook voorbarig en (nog) niet aan de orde, nu verzoekster thans nog niet is gehuwd met haar Belgische vriend en aldus geen familielid is van een Belg in de zin van artikel 40bis juncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Het voldoen aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie is verder ook geen criterium dat als dusdanig is voorzien in artikel 32 van de Visumcode en op grond waarvan een visum type C, kort verblijf kan worden geweigerd.” (RvV 19 juli 2013, nr. 106 945).

“Verzoekster stelt dan ook terecht dat de motieven waarop de bestreden beslissing gebaseerd is in casu niet kunnen aangewend worden om het gevraagde visum niet toe te staan en dat de motivering van de bestreden beslissing het gevolg is van een incorrecte toepassing van artikel 32 van de verordening 810/2009/EG en een miskennis van artikel 1.2.a van deze verordening. De stelling van verweerder dat verzoekster slechts te kennen gaf haar echtgenoot naar België te willen vergezellen om toeristische redenen doet geen afbreuk aan voorgaande vaststelling. Het feit dat verzoekster, indien zij tot een binnenkomst en een kort verblijf in het Rijk wordt toegelaten, gebruik zou kunnen maken van een recht om tot een verblijf van meer dan drie maanden te worden toegelaten, laat in casu evenmin toe het inreisrecht van verzoekster te beknotten.” (RvV 20 september 2010, nr. 48.259).

Omwille van de bovenstaande redenen, is de bestreden beslissing dan ook in strijd met de onder het eerste middel aangehaalde bepalingen en wordt door verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing verzocht.”

Verzoeker stipt aan dat de aanvraag werd geweigerd omdat het “doel niet zal kunnen bereikt worden” aangezien verzoeker niet aantoonde dat zijn partner over afdoende bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40 e.v. van de Vreemdelingenwet. Verzoeker citeert artikel 32 van de Visumcode waaruit blijkt dat niet voorzien is in een weigeringsgrond zoals in de beslissing wordt gehanteerd. Immers, nergens is voorzien in artikel 32 van de Visumcode dat een visum kan geweigerd worden omdat het doel niet kan “bereikt” worden, het doel moet enkel aangetoond worden. Evenmin is voorzien in voorwaarden eigen aan een interne procedure gezinshereniging. Verder stelt verzoeker dat hij documenten heeft voorgelegd aangaande de eigen zaak van zijn partner, haar inschrijving als werkgever bij de RSZ, de huwelijksaangifte inzake het doel van de aanvraag (afsluiten huwelijk), een private ziekteverzekering voor de duur van het Schengenvisum en dat meerdere binnenkomsten werden aangevraagd in het aanvraagformulier. Verzoeker is van oordeel dat niet op zorgvuldige wijze met deze stukken en gegevens werd rekening gehouden.

Verder stelt verzoeker dat de gemachtigde er niet automatisch en eigengereid van uit kan gaan dat iedereen die een visum aanvraagt voor het sluiten van een huwelijk de bedoeling heeft na het huwelijk een aanvraag tot gezinshereniging op te starten en dat daardoor de intentie bestaat de duurtijd van het visum te miskennen door de potentiële mogelijkheid een procedure tot gezinshereniging, die bij wet is voorzien, aan te vatten. Verzoeker meent dat het kennelijk onredelijk is om alleen op grond van het bestaan van de mogelijkheid tot het instellen van een wettelijke gezinsherenigingsprocedure ervan uit te gaan dat men de intentie heeft om niet binnen de termijn van het visum te handelen.

Verzoeker acht eveneens de artikelen 8 en 12 van het EVRM geschonden. Hij meent eveneens dat de gemachtigde ertoe gehouden is de omzendbrief van 11 juli 2001 te respecteren waarin wordt bepaald welke documenten moeten worden overgelegd om een visum te verkrijgen met het oog op het sluiten van het huwelijk. Hij stelt dat daarin geen gewag wordt gemaakt van het gegeven dat men stukken zou moeten voorleggen die betrekking hebben op de procedure zoals bepaald door de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet. Tot slot citeert verzoeker uit twee arresten van de Raad.

De bestreden beslissing is genomen op grond van de artikelen 14 en 32, punt 1, a) ii van de Visumcode. De gemachtigde verwijst eveneens naar het bepaalde in de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 14, lid 1 van de Visumcode luidt als volgt:

“Bewijsstukken

1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscore;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.”
(eigen onderlijnen)

Artikel 32 van de Visumcode luidt als volgt:

“Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met

het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering, of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. [...]” (eigen onderlijnen)

Thans blijkt dat de gemachtigde een weigering van een visum kort verblijf heeft genomen, gestoeld op de Visumcode. De gemachtigde heeft ook gebruik gemaakt van het standaardformulier van bijlage VI, waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in artikel 32 van de Visumcode om het visum kort verblijf te weigeren. Uit artikel 32 van de Visumcode blijkt een limitatieve opsomming van gronden die aanleiding kunnen geven tot het weigeren van een visum kort verblijf. Elk van deze opgesomde gronden kan evenwel volstaan om een weigering van een visum te schragen.

In casu blijkt dat de gemachtigde twee gronden opneemt in de motivering waarop de weigering is gestoeld:

1) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond of het doel van de visumaanvraag “zal niet bereikt kunnen worden”

2) verzoeker legt geen enkel bewijs voor waaruit de Dienst Vreemdelingenzaken kan afleiden dat de visumaanvrager de intentie heeft het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum.

Bijgevolg moet verzoeker beide gronden, die op zich -indien zij wettig zijn- de weigering kunnen schragen, met succes aanvechten opdat de Raad kan overgaan tot vernietiging van de bestreden beslissing.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de Visumcode niet voorziet in de weigeringsgrond dat het doel “niet kan bereikt worden”, heeft hij een punt. Hij heeft eveneens een punt dat hij een huwelijksaangifte heeft voorgelegd en het doel van het voorgenomen verblijf, zijnde het afsluiten van het huwelijk, duidelijk is. Verder volgt de Raad verzoeker eveneens in zijn standpunt dat een visumaanvraag op grond van de Visumcode niet kan geweigerd worden op grond van voorwaarden die voorzien zijn in een interne Belgische procedure gezinshereniging. Het komt de gemachtigde niet toe eenzijdig voorwaarden aan de Visumcode toe te voegen, die niet blijken uit de Visumcode zelf maar neergelegd zijn in de nationale Vreemdelingenwet. Het is passend te verwijzen naar hetgeen het Hof van Justitie heeft uitgelegd in de zaak Koushaki tegen Duitsland, arrest van 19 december 2013, nr. C-84/12 aangaande onder meer het artikel 32 van de Visumcode. Het Hof stelde in punt 45 dat het “systeem [een harmonisatie] veronderstelt [...] van de voorwaarden voor afgifte van eenvormige visa, die uitsluit dat er tussen de lidstaten verschillen bestaan met betrekking tot de vaststelling van de gronden voor weigering van dergelijke visa.” Het Hof verklaarde voor recht dat de artikelen 23, lid 4, 32, lid 1, en 35, lid 6 van de Visumcode in die zin moeten worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, na een onderzoek van een aanvraag voor een eenvormig visum, de afgifte van een dergelijk visum aan een aanvrager alleen kunnen weigeren in de gevallen waarin aan die aanvrager een van de in die

bepalingen genoemde gronden voor weigering van een visum kan worden tegengeworpen. Het Hof stelt in punt 47 dat het onderzoek van de context waarin artikel 32, lid 1 van de Visumcode past, er dus op wijst dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaten niet op grond van een andere reden dan die welke in die code zijn voorzien kunnen weigeren een eenvormig visum af te geven. Bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden dat een visum kort verblijf niet op grond van het bepaalde in de artikelen 40bis juncto 40ter van de Belgische Vreemdelingenwet -dat overigens betrekking heeft op lang verblijf- kan geweigerd worden, noch op grond dat “het doel, zijnde de gezinshereniging, niet zal kunnen bereikt worden”.

Waar verzoeker de schending aanvoert van de voormelde omzendbrief van 11 juli 2001 blijkt inderdaad dat in deze omzendbrief nergens wordt vereist dat in geval een visum wordt gevraagd met het oog op een huwelijk, stukken moeten worden voorgelegd in het licht van artikel 40bis of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg volgt de Raad ten overvloede ook dat de bestreden beslissing op gespannen voet staat met de regels die het bestuur zichzelf heeft opgelegd in deze omzendbrief. Deze vaststellingen kunnen echter niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing leiden.

De gemachtigde stoelt immers de visumweigering eveneens op het feit dat artikel 14, 1, d van de Visumcode vereist dat een visumaanvrager informatie meedeelt die het mogelijk maakt het voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, te beoordelen. Hij motiveert in het licht van artikel 32, 1, b van de Visumcode dat verzoeker geen enkel bewijs voorlegt waaruit blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken kan afleiden dat de visumaanvrager de intentie heeft het grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum. De gemachtigde steunt hierbij onder meer op het stuk van het ziekenfonds, waarop staat vermeld “attest gezinshereniging”, dat verzoeker heeft gevoegd bij de aanvraag en waaruit hij afleidt dat verzoeker de bedoeling heeft om zich in België te vestigen en een procedure gezinshereniging op te starten.

Anders dan verzoeker voorhoudt, is de gemachtigde er in casu dus niet op automatische wijze van uitgegaan dat iedereen die een visum vraagt voor het sluiten van het huwelijk, de bedoeling heeft een aanvraag gezinshereniging op te starten en dus de intentie zou bestaan om de duurtijd van het visum te miskennen louter en alleen omwille van de potentiële mogelijkheid om een procedure gezinshereniging op te starten. De gemachtigde heeft zich in concreto gesteund op een stuk in het administratief dossier, zijnde een kopie van een “attest gezinshereniging” van het ziekenfonds dat verzoeker bij de aanvraag heeft gevoegd om tot die conclusie te komen. Verder maakt verzoeker ook niet duidelijk welk stuk hij heeft overgemaakt conform artikel 14, 1, d van de Visumcode dat de gemachtigde kan overtuigen van zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Verzoeker wijst verder op een stuk aangaande de eigen zaak van zijn partner, haar inschrijving als werkgever bij de RSZ, de huwelijksaangifte, een private ziekteverzekering voor de duur van het Schengenvisum en dat meerdere binnenkomsten werden aangevraagd in het aanvraagformulier. De Raad ziet niet in waarom die stukken relevant zijn in het licht van het voormelde artikel 14, 1, d zodat hij ook geen onzorgvuldigheid aanneemt op dit punt. De Raad herhaalt dat ook geen sprake is van een kennelijk onredelijk handelen omdat de gemachtigde in casu niet “enkel en alleen” op grond van het bestaan van een mogelijkheid om een procedure gezinshereniging op te starten na het sluiten van het huwelijk, de intentie in hoofde van verzoeker heeft afgeleid niet binnen de termijn van het visum te handelen.

De Raad is van oordeel dat in casu de gemachtigde op redelijke en zorgvuldige wijze het visum kon weigeren op de grond voorzien in artikel 32, 1, b van de Visumcode dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. De uitgewerkte motieven op grond van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet zijn dan ook in casu overtuigend. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad doet hieraan geen afbreuk nu arresten in een continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien volgt de Raad in casu wel het standpunt vertolkt in het geciteerde arrest dat het kennelijk onredelijk is van verweerder om reeds bij het indienen van een aanvraag tot afgifte van een visum type C met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België te vereisen dat ook het bewijs wordt geleverd dat is voldaan aan de voorwaarden voor een gezinshereniging op het Belgische grondgebied om de hierboven vermelde redenen. Echter in casu kon de gemachtigde wel op redelijke en zorgvuldige wijze vaststellen, gezien de specifieke motieven, dat er redelijke twijfel bestaat over het feit dat verzoeker het voornemen heeft het grondgebied van de lidstaten te verlaten binnen de termijn van drie maanden.

Waar verzoeker nog stelt dat “zulks” tegenstrijdig is met de artikelen 8 en 12 van het EVRM, laat hij in dit middel na concreet uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen schendt, zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is. Verzoeker licht de schending van deze verdragsbepalingen wel verder toe in het tweede middel, zodat dit dan ook infra wordt besproken.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de visumweigering.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40, artikel 40bis iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 14 iuncto 32 van de Visumcode, van de artikelen 12 iuncto 8 van het EVRM, van artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het proportionaliteitsbeginsel.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“Echter ook in het geval van beoordeling van de bestaansmiddelen, onverminderd de inhoud van het eerste middel, dient opgemerkt te worden dat bij nazicht te meer blijkt dat verweester inderdaad niet met de vereiste zorgvuldigheid te werk is gegaan.

Zo werd door verweester geoordeeld dat geen rekening kon gehouden worden met het attest van de boekhouder waaruit blijkt dat mevrouw S. H. reeds buiten de seizoensperiode maandelijks gemiddeld 2.500 EUR (na aftrek bedrijfskosten) genereert. Volgens verweester zou een attest van de boekhouder niet aanvaardbaar zijn omdat dit op verzoek van de boekhoudplichtige wordt opgesteld.

Nochtans is het verweester gekend dat mevrouw S. H. nog maar zelfstandige in hoofdberoep is sinds 1 april 2019 en dan ook verder nog geen officiële aangiftes bestaande kunnen zijn rond haar zelfstandige activiteit.

Art. 40ter Vw. stelt minstens niet in op welke manier een pas begonnen zelfstandige zijn bestaansmiddelen zou moeten bewijzen, er mag dan ook aangenomen worden dat dit kan met alle middelen van recht.

Het attest van de boekhouder is opgesteld op basis van de boekhoudkundige stukken. Verweester motiveert op geen enkele wijze waarom gesteld zou kunnen worden dat het attest uitgaande van een boekhouder niet waarachtig zou zijn, te meer nu verweester de inhoud ervan ook niet ter betwisting stelt.

Immers, ter verdere staving werden voor mevrouw S. H. ook een uittreksel van zowel de professionele rekening als de spaarrekening voorgelegd.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier of, hoe en op welke manier daarmee werd rekening gehouden. Nochtans blijkt uit beide rekeningen dat mevrouw S. H. inderdaad voldoende eigen middelen heeft en inkomsten die stroken met opgave van inkomsten gedurende de recente periode van zelfstandigheid.

Voor april 2019 was mevrouw S. H. nog tewerkgesteld als werknemer. Zij heeft haar arbeidsovereenkomsten eveneens voorgelegd.

Net zoals in het eerste middel reeds werd aangehaald dat van diverse stukken die voor verweester minder “dienstig” zijn abstractie werd gemaakt, geldt hier opnieuw hetzelfde. Dit schendt de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Zo houdt verweester geen enkele rekening, minstens blijkt niet of, hoe en op welke manier, met de uittreksels van de bankrekeningen, noch met de voorgaande arbeidsovereenkomsten.

Wel maakt verweester melding van de voorgelegde bestaansmiddelen van vader en zus met de mededeling daar geen rekening mee te houden nu het geen middelen van de referentiepersoon betreffen.

Deze stukken werden echter niet voorgelegd om als bestaansmiddelen van de referentiepersoon aanzien te kunnen worden gelet het feit dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon blijken uit de boekhoudkundige stukken, voorgaande contracten en rekeningen, maar wel omdat verweester dient rekening te houden met het geheel aan individuele omstandigheden en in deze er ook de notariële akte van eigendom met bouwvergunning werd voorgelegd gezien een aantal familieleden het principe van kangoeroewoning hanteert en zo ook een bepaald bijkomend kostendelend principe voorhanden hetwelk in de redenering van verweester dan tevens in beschouwing diende te worden genomen.

De artikelen 40bis j. 40ter Vw. stellen omtrent de bestaansmiddelenvoorwaarde als volgt:

“beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.”

Gelet op de letterlijke bewoordingen van art. 40ter, tweede lid, 2° Vw. dient vooreerst te worden opgemerkt dat aan de voorwaarde aangaande stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen prima facie geacht wordt te zijn voldaan wanneer men beschikt over bestaansmiddelen die wel minstens gelijk zijn aan 120% van het leefloon.

Hiertoe wordt aldus een wettelijk vermoeden ingesteld waarbij, indien de bestaansmiddelen boven dit referentiebedrag zitten, er wordt geacht voldaan te zijn aan de volledige voorwaarde van stabiele, toereikende, regelmatige bestaansmiddelen.

De zorgvuldigheidsplicht impliceert dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 7 november 2011, nr. 216.180).

Daarbij dient het bestuur zich te steunen op alle gegevens die haar gekend zijn maar ook alle gegevens die haar moesten gekend zijn of haar niet anders konden dan gekend te zijn (zie naar analogie: RvV 12 juli 2017, nr. 189 656).

Op die manier heeft verweerster dus kennis van de bovenstaande gegevens, echter heeft verweerster geen rekening gehouden, minstens blijkt dit niet, met diverse elementen zoals de rekeningen, de loopbaanattesten, inschrijving rsz als werkgever, voorgaande contracten en heeft zij naar de voorgelegde stukken inzake vader en zus (cfr. woning) op incorrecte wijze verwezen.

“Verder kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing geen woord rept aangaande de gelden op de spaarrekening van de Belgische referentiepersoon. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 10 februari 2014 naast de uittreksels van de gezamenlijke zichtrekening, ook nog uittreksels heeft neergelegd van de spaarrekening van de Belgische referentiepersoon. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder deze stukken heeft meegenomen in zijn beoordeling. Hiermee maakt verzoeker een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.” (RvV 13 juli 2015, nr. 149.583).

Nochtans bevindt verzoekster zich wel degelijk reeds onder het feit dat prima facie geacht wordt dat er voldaan is (art. 40ter, tweede lid, 2° Vw.).

Maar zelfs in het andere geval bepaalt art. 42 Vw., meegaand in de redenering van verweerster en onverminderd het eerste middel, dat:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”

Er mag dienaangaande herinnerd worden aan andere stukken die blijken geven van de volledige situatie wel degelijk tevens aan verweerster werden gepresenteerd en dienden gekend te zijn (stuk 2 en zie boven).

Op diverse ogenblikken blijkt dus dat verweerster uiterst selectief te werk is gegaan en stukken die in het voordeel pleiten van de aanvrager heeft genegeerd. Een administratieve beslissing die daarvan blijkt geeft kan niet worden bestendigd en dient te worden vernietigd. Dergelijke onzorgvuldige wijze van werken betreft een rechtstreekse aanfluiting van art. 8 j. 12 EVRM. Artikels dewelke in het geding zijn vermits de overheid reeds akkoord is dat partijen in België mogen huwen, bewijs daarvan bestaande middels het attest van huwelijksaangifte opgesteld door de ambtenaar van de Burgerlijke Stand (stuk 5). Overeenkomstig art. 8 E.V.R.M. wordt geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Bijgevolg kunnen inmengingen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel.

Concreet veronderstelt dit ook in dit geval een belangenafweging ex. art. 8 EVRM dient te worden doorgevoerd rekening houdende met alle individuele omstandigheden.

Zulks is in deze geenszins het geval. Het geheel stremt te meer, nu verweerster in het licht van art. 8 EVRM eveneens zich dient te vergewissen van mogelijke gevolgen inzake de proportionaliteitstoetsing waar dit jonge koppel mee wordt geconfronteerd terwijl art. 8 EVRM hier reeds vaststaat door het gegeven van huwelijksaangifte.

Het staat buiten kijf dat indien verweerster wel op dergelijke zorgvuldige manier had gehandeld, en alle stukken en elementen haar gekend in de beoordeling had betrokken, dat de bestreden beslissing nooit zou zijn genomen geweest.

Ook omwille van deze redenen, wordt door verzoeker aldus om de nietigverklaring van de bestreden beslissing verzocht gezien de schending van onder meer de zorgvuldigheidsplicht j. het evenredigheidsbeginsel j. de motiveringsplicht j. art. 14 en 32 van de visumcode j. art. 8 en 12 EVRM j. art. 40, 40bis en 40ter Vw.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn tweede middel uitgebreid ingaat op de motieven die de gemachtigde in het licht van artikel 40bis iuncto 40ter van de Vreemdelingenwet heeft ontwikkeld. De gemachtigde heeft immers onder meer het visum kort verblijf geweigerd omdat volgens artikel 40bis iuncto artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het vereist is voor een gezinshereniging met een Belgische onderdaan dat stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de Belgische onderdaan voorliggen. Volgens de gemachtigde is niet aan die vereiste voldaan. De Raad heeft echter supra reeds verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie in de zaak Koushkaki tegen Duitsland, waarin het Hof uitlegt dat de artikelen 23, lid 4, 32, lid 1, en 35, lid 6 van de Visumcode in die zin moeten worden uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten van een lidstaat, na een onderzoek van een aanvraag voor een eenvormig visum, de afgifte van een dergelijk visum aan een aanvrager alleen kunnen weigeren in de gevallen waarin aan die aanvrager een van de in die bepalingen genoemde gronden voor weigering van een visum kan worden tegengeworpen. Bijgevolg kan een visum “kort verblijf” op grond van de Visumcode niet geweigerd worden omdat men niet zou voldoen aan voorwaarden voorzien in de Belgische nationale regelgeving inzake lang verblijf. Echter, al die motieven inzake de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet kunnen in casu als overtoollig worden beschouwd omdat de bestreden beslissing in casu kan gesteund worden op artikel 32, 1, b van de Visumcode aangezien er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoeker om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum, waarop de gemachtigde zich tevens steunt. Bijgevolg dient de Raad niet in te gaan op kritiek gericht tegen een motief dat de bestreden beslissing niet kan dragen en in casu als overtoollig kan worden beschouwd.

Vervolgens voert verzoeker nog de schending aan van de artikelen 8 iuncto 12 van het EVRM. Verzoeker acht deze artikelen in het geding aangezien de overheid akkoord is dat de partijen in België mogen huwen, nu een attest van huwelijksaangifte door de ambtenaar van de burgerlijke stand is opgesteld. Verzoeker geeft de drie voorwaarden voorzien in artikel 8 van het EVRM waaronder inmenging in het gezinsleven mogelijk is: als het bij wet is voorzien, noodzakelijk is in een democratische samenleving en een wettig doel beoogt. De inmenging dient eveneens evenredig te zijn met het beoogde doel. Verzoeker vervolgt dat een belangenafweging dient te gebeuren rekening houdend met de individuele omstandigheden. Verzoeker is ervan overtuigd dat indien de gemachtigde wel op zorgvuldige wijze alle hem gekende stukken en elementen in de beoordeling had betrokken, de bestreden beslissing nooit zou genomen geweest zijn.

Wat betreft artikel 12 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling een recht inhoudt om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een beslissing in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, X v. Federale Republiek Duitsland (onontvankelijkheidsbeslissing)). In casu voert verzoeker niet aan dat niet redelijkerwijs kan gevraagd worden het huwelijk elders te sluiten. Hoe dan ook blijft de mogelijkheid voor verzoeker een nieuwe aanvraag in te dienen voor een visum kort verblijf met het oog op het afsluiten van een huwelijk, indien hij ook aantoonst aan alle voorwaarden te voldoen die in de Visumcode zijn bepaald om dit visum kort verblijf te krijgen, inclusief de voorwaarde van artikel 14, 1, d van de Visumcode. Of, indien hij in het buitenland huwt met zijn partner een visumaanvraag in te dienen met het oog op gezinshereniging.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM gaat verzoeker eraan voorbij dat er thans geen sprake is van een “inmenging” in een bestaand gezinsleven door de bestreden beslissing, aangezien het in casu geen verwijderingsmaatregel betreft, noch een weigering van voortgezet verblijf, maar een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. Enkel indien er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven moet wel onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen

(EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu blijkt dat er geen sprake is van samenwonen tussen verzoeker en zijn partner, er blijkt uit het administratief dossier dat de partner van verzoeker nog inwoont bij haar vader en dat er ook geen concrete huwelijksdatum werd vastgesteld ook al ligt wel een huwelijksaangifte voor. De partners zijn vooralsnog vertrouwd met een gezinsleven op afstand. Er zijn ook geen gemeenschappelijke kinderen. In die zin kan verweerder in de nota gevolgd worden dat er in België moeilijk een dermate beschermingswaardige gezinsrelatie voorligt waardoor de gemachtigde had moeten overgaan tot een belangenafweging teneinde eventueel de voorwaarden van de Visumcode naast zich neer te leggen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een onzorgvuldigheid dienaangaande blijkt niet.

Verder wijst de Raad erop dat de doelstelling van de Visumcode erin bestaat blijkens artikel 1 om de procedures en voorwaarden vast te stellen voor de afgifte van visa voor de doorreis over het grondgebied van de lidstaten of een voorgenomen verblijf op het grondgebied van de lidstaten van ten hoogste drie maanden binnen een periode van zes maanden. Een visum kort verblijf is dus niet bedoeld om een langdurig gezinsleven te bewerkstelligen aangezien het in principe enkel de toestemming verschaft om maximum drie maanden op het grondgebied van de lidstaten te verblijven. Ten overvloede haalt verzoeker ook geen elementen aan waardoor blijkt dat er urgentie is om binnen de drie maanden met zijn partner herenigd te zijn. De Raad herhaalt dat de thans bestreden beslissing de mogelijkheid niet wegneemt voor verzoeker om een nieuwe aanvraag in te dienen voor een visum kort verblijf met het oog op het afsluiten van een huwelijk, indien hij ook aantoonbaar aan alle voorwaarden te voldoen die in de Visumcode zijn bepaald om dit visum kort verblijf te krijgen, inclusief de voorwaarde van artikel 14, 1, d van de Visumcode. Of er blijkt ook niet dat verzoeker en zijn partner niet de mogelijkheid hebben in het buitenland te huwen om vervolgens een visumaanvraag in te dienen met het oog op gezinshereniging.

Een schending van artikel 8 of artikel 12 van het EVRM blijkt niet.

Het tweede middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de beslissing.

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken, van de artikelen 14 juncto 32 van de Visumcode, van de artikelen 2, 2/1, 40 en 40ter van de Vreemdelingenwet, van het delegatiebesluit van 18 maart 2009 en van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991.

Hij licht het derde middel toe als volgt:

“Daar waar reeds gesteld werd dat de bestreden beslissing minstens met diverse onzorgvuldigheden is behept, komt dit tot slot te meer naar voor gezien diende vastgesteld te worden dat aan de bestreden beslissing ook enige substantiële vormgebreken kleven.

Zo zou de bestreden beslissing zijn genomen door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, echter ontbreekt elke handtekening op het document.

Naast de vraagstelling aangaande het delegatiebesluit hieronder en art. 2 j. 2/1 Vw. j. art. 40 e.v. van de Vreemdelingenwet dient vastgesteld dat dit op geen enkele manier kan worden gecontroleerd of hieraan is voldaan.

Bovendien dient opgemerkt dat in wezen de beslissing een beslissing is die voorzien is in art. 2 j. 2/1 Vw., artikel hetwelk aldus niet opgemerkt wordt in het delegatiebesluit.

“De thans bestreden beslissing zoals deze aan verzoekster ter kennis werd gebracht, bevat geen naam, geen graad en geen handtekening van de ambtenaar die de thans beslissing heeft genomen. In het

administratief dossier bevindt zich ook een exemplaar van de thans bestreden beslissing. Maar ook hierop wordt geen naam, geen graad en geen handtekening van de ambtenaar die de thans bestreden beslissing heeft genomen, vermeld. De Raad stelt, gelet op hetgeen voorafgaat, vast dat de in casu bestreden beslissing een substantieel vormgebrek vertoont (RvS 8 mei 2009, nr. 193.106) waardoor de Raad niet in de mogelijkheid is wettelijk te controleren wie de werkelijke auteur is van de bestreden beslissing en of deze hiertoe de vereiste bevoegdheid heeft.” (RvV 26 april 2019, nr. 220.407)

Tot slot heeft de aanvrager zich zeer duidelijk en expliciet in de Nederlandse taal tot verweerster gericht (stuk 14) daar waar blad 1 en 3 van de bestreden beslissing volledig in het Frans werden opgesteld.

Artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt: “De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan betrokkenen zich hebben bediend.”

De particulier heeft zich in deze uitdrukkelijk in het Nederlands gericht tot verweerster dewelke haar diensten hoe dan ook centrale diensten betreffen. Taalkeuze Nederlands werd expliciet nogmaals aangeduid in het aanvraagformulier.

De taalwet bestuurszaken geeft in die optiek geen enkele mogelijkheid en/of beweegruimte om een gedeelte van de beslissing plots in een andere taal te nemen dan deze waarvan de particulier zich heeft bediend.

De taalwet in bestuurszaken raakt aan de openbare orde.

“De verzoeker, die een particulier is in de zin van artikel 41, §1 van de Taalwet bestuurszaken, heeft zich blijkens het administratief dossier in zijn aanvraag tot tijdelijk verblijf en de verdere aanvullingen bediend van het Frans. Bijgevolg diende de bestreden beslissing uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 41, §1 van de Taalwet Bestuurszaken, in het Frans te worden opgesteld. De eerste bestreden beslissing miskent artikel 41, §1 van de Taalwet bestuurszaken, zodat zij nietig is.” (RvV 16 oktober 2013 nr. 112.041).

Wanneer aldus vastgesteld wordt dat onderdelen van een bestreden beslissing opgesteld zijn in een andere taal dan deze die verplicht opgelegd wordt door de taalwet dewelke van openbare orde is, kan het niet anders dan dat een vernietiging zich dient voor te doen gezien het een substantieel vormgebrek betreft.

Aldus is er ook op grond van de in het derde middel aangehaalde artikelen, sprake van een gegrond middel hetwelk tot vernietiging aanleiding geeft.”

In eerste instantie wijst verzoeker er in zijn derde middel op dat de beslissing is genomen door een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken, doch dat elke handtekening op het document ontbreekt. Hij meent dat er sprake is van een substantieel vormgebrek. Verzoeker meent dat op geen enkele manier kan gecontroleerd worden dat voldaan is het delegatiebesluit en artikel 2 iuncto artikel 2/1 van de Vreemdelingenwet.

Verder wijst verzoeker erop dat de aanvraag in het Nederlands was ingediend en de beslissing nu deels in het Frans is opgesteld. Met verwijzing naar artikel 41 van de Taalwet Bestuurszaken en het feit dat verzoeker de taalkeuze in het Nederlands heeft aangeduid in het aanvraagformulier, stelt verzoeker dat de Taalwet Bestuurszaken geen enkele mogelijkheid biedt om een gedeelte van de beslissing in een andere taal te nemen dan die waarvan de particulier zich heeft bediend. Eveneens raakt de taalwet in bestuurszaken de openbare orde. Nu onderdelen van de beslissing opgesteld zijn in een andere taal dan de verplichte taal, kan het volgens verzoeker niet anders dan dat deze beslissing moet vernietigd worden nu er een substantieel vormgebrek aan kleeft.

Wat betreft het feit dat op de bestreden beslissing geen handtekening staat, stelt verweerder in de nota dat het volstaat dat de bestreden beslissing kan worden toegerekend aan een bepaalde bevoegde persoon. Hij stelt dat blijkt dat de beslissing werd genomen door de heer P.D.K., ambtenaar behorende tot de klasse A1 en voegt ten bewijze hiervan een stuk toe bij de nota. Daarnaast wijst hij op het bepaalde in artikel 2, § 1 van het Ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf van 22 juni 2009. Hierin staat dat de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste de functie van attaché uitoefenen of tot de klasse A1 behoren bevoegd zijn om te beslissen over de afgifte door de diplomatieke of consulaire posten van visa voor een verblijf van minder dan drie maanden. Er wordt niet betwist dat de heer P.D.K. tot de klasse A1 behoort, wel wijst verzoeker erop dat de beslissing geen handtekening bevat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er staat vermeld: “voor de Minister: D.K., P. attaché”. Er is niet voorzien in een handtekening op de beslissing. De Raad stelt vast dat de Raad van State omtrent het

ontbreken van handtekeningen op visumbeslissingen volgens standpunt inneemt in zijn arrest nr. 242.889 van 8 november 2018: *“een document getiteld “Visum beslissingsformulier kort verblijf” zit in het administratief dossier. Dit document laat blijken dat de beslissing die door het arrest werd vernietigd werd genomen door de validerende attaché “M.D.” op 28 januari 2016. Door te overwegen dat de beslissing niet is getekend terwijl ze getekend is door een elektronische handtekening via het beveiligd informaticasysteem en door te beslissen dat het bijgevolg onmogelijk is de authenticiteit na te gaan en bijgevolg ook de bevoegdheid van de steller van de bestreden beslissing, terwijl het voormelde document, dat zich bevindt in het administratief dossier, toelaat aan te tonen welke ambtenaar de initieel aangevochten beslissing heeft genomen, heeft het arrest de bewijswaarde ontkend van dit document. (eigen vertaling)”* De Raad stelt vast dat in casu zich in het administratief dossier inderdaad een dergelijk “visum beslissingsformulier kort verblijf” bevindt waarin wordt gesteld dat de beslissing werd gevalideerd door D.K.P., dit is ook de attaché die wordt vermeld op de bestreden beslissing. Er is blijkens dit document ook een raadpleging van Vision gebeurd. Op grond van de geciteerde rechtspraak moet de Raad vaststellen dat de Raad van State van oordeel is dat hieruit afdoende blijkt dat de bevoegde ambtenaar de beslissing heeft genomen. Een schending van een substantiële vormvereiste of machtsoverschrijding wordt niet aangenomen, evenmin blijkt een schending van artikel 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat er geen artikel 2/1 van de Vreemdelingenwet bestaat, zodat dit ook niet geschonden kan zijn.

Wat betreft het feit dat de eerste pagina van de beslissing in het Frans is opgesteld, evenals de kennisgeving merkt de Raad op dat de Dienst Vreemdelingenzaken een centrale dienst is waarvan de werkkring het ganse land bestrijkt.

Artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de parlementaire voorbereidingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 blijkt dat de wetgever met het begrip “particulieren” de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen heeft bedoeld en niet de vreemdelingen die in het buitenland een visum aanvragen.

Zo wordt in de memorie van toelichting (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1, 7*) gesteld:

“[...] Aan de particulieren zal, zoals nu, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. De regeling die aan ieder burger toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal is normaal maar moeilijk in overeenstemming te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers.”

In de nota van de regering, die in het verslag Saint-Rémy is opgenomen (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/27, 36*), wordt herhaald dat:

“[...] Aan de particulieren zal, zoals thans reeds het geval is, worden geantwoord in de taal die zij hebben gebruikt. Deze regeling, die aan ieder inwoner toelaat met de hogere besturen van zijn land te corresponderen in zijn eigen taal, is normaal maar moeilijk overeen te brengen met de taalregeling die opgelegd wordt voor de binnendienstbehandeling: in veel gevallen vergt zij de tussenkomst van vertalers (...).”

Ook besluit de toenmalige minister van Binnenlandse Zaken en van het Openbaar Ambt, A. Gilson, als volgt (*Parl.St. Kamer, 1961-62, nr. 331/1,10*):

“[...] Het ontwerp dat U ter bespreking wordt voorgelegd, is voor de Nederlandssprekende en de Franssprekende Belgen een redelijk vergelijk. Aan de inwoners van het Duits taalgebied biedt het een volledig administratief taalstatuut. Uiteraard kan een vergelijk aan alle betrokken partijen geen voldoening schenken op alle punten: het is een wederzijdse toegeving die moet doordringen zijn van goede wil en vooral van begrip. De regering drukt de hoop uit dat haar ontwerp vooral vanuit dat standpunt zal onderzocht worden. Ten deze moet iedereen zich laten leiden door het verlangen de goede verstandhouding tussen Vlamingen en Walen te verstevigen en recht te laten wedervaren aan de billijke betrachtingen van de enen zowel als van de anderen [...].”

Verder dient te worden aangestipt dat de taalregeling de openbare orde raakt wat inhoudt dat de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 niet extensief dienen te worden uitgelegd. De bepalingen van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 dienen steeds zo te worden geïnterpreteerd dat het door de wetgever gestelde doel kan worden bereikt (RvS 12 februari 1970, nr. 13.956).

Gelet op het voorgaande blijkt dat de wetgever niet de bedoeling heeft gehad om vreemdelingen die in het buitenland verblijven onder de bescherming van de Belgische taalreglementering in bestuurszaken te laten vallen.

Ook in de rechtsleer wordt aangenomen dat onder “particulieren” in de zin van artikel 41, § 1 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966, de in België verblijvende Belgen en vreemdelingen en de in het buitenland verblijvende Belgen dient te worden verstaan (R. RENARD, *Talen in bestuurszaken, in de bedrijven en in de sociale betrekkingen*, Gent, Story-Scientia, 1983, 127; F. GOSSELIN, *L'emploi des langues en matière administrative. Les lois coordonnées du 18 juillet 1966*, Pratique du droit, nr. 17, Brussel, Kluwer, 2003, 198).

Uit het voorafgaande kan worden besloten dat er op grond van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 geen wettelijke verplichting bestaat dat een centrale dienst in de betrekkingen met de in het buitenland verblijvende vreemdeling gebruik dient te maken van de landstaal waarvan deze laatste zich heeft bediend.

De schending van artikel 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 kan dan ook niet dienstig door verzoeker worden aangevoerd.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat deze vaststelling echter niet betekent dat de Dienst Vreemdelingenzaken vrij is in het kiezen van één van de landstalen bij het behandelen van een visumaanvraag. In deze dient te worden verwezen naar artikel 39 van de Taalwet Bestuurszaken.

Artikel 39, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun binnendiensten en in hun betrekkingen met de gewestelijke en de plaatselijke diensten uit Brussel-Hoofdstad, gedragen de centrale diensten zich naar artikel 17, § 1, met dien verstande dat de taalrol bepalend is voor het behandelen van de zaken vermeld onder A, 5° en 6°, en B, 1° en 3°, van genoemde bepaling.”

Artikel 17, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken bepaalt vervolgens:

“[...] In zijn binnendiensten [...] gebruikt iedere plaatselijke dienst, die in Brussel-Hoofdstad gevestigd is, zonder een beroep op vertalers te doen, het Nederlands of het Frans, volgens navolgende onderscheid:

A. Indien de zaak gelocaliseerd of localiseerbaar is:

1° uitsluitend in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

2° tegelijk in Brussel-Hoofdstad en in het Nederlandse of het Franse taalgebied: de taal van dat gebied;

3° tegelijk in het Nederlandse en in het Franse taalgebied: de taal van het gebied waar de zaak haar oorsprong vindt;

4° tegelijk in het Nederlandse en het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in een van de eerste twee gebieden: de taal van dat gebied;

5° tegelijk in het Nederlands en in het Franse taalgebied en in Brussel-Hoofdstad, wanneer zij haar oorsprong vindt in deze laatste: de hierna onder punt B voorgeschreven taal;

6° uitsluitend in Brussel-Hoofdstad de hierna onder B voorgeschreven taal;

B. Indien de zaak niet gelocaliseerd of niet localiseerbaar is en:

1° een ambtenaar van de dienst betreft: de taal van diens toelatingsexamen of bij ontstentenis van zulk examen de taal van de groep waartoe betrokkene behoort op grond van zijn hoofdtaal;

2° door een particulier is ingediend: de door deze gebruikte taal;

3° geen van de gevallen onder 1° en 2° zich voordoet: de taal van het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak wordt opgedragen. Indien de ambtenaar geen toelatingsexamen heeft afgelegd, gebruikt hij zijn hoofdtaal (...).”

Vermits de zaak van verzoeker niet in een specifiek taalgebied noch in Brussel-Hoofdstad kan worden gelocaliseerd, nu hij als een in het buitenland verblijvende vreemdeling vanwege de Belgische autoriteiten de toelating wenst te verkrijgen voor een verblijf op het gehele Belgische grondgebied (RvS 5 mei 1999, nr. 80.100; RvS 25 mei 2004, nr. 131.688), wordt de taal “in binnendienst”, overeenkomstig

artikel 39 iuncto artikel 17, § 1, B, 3° van de Taalwet Bestuurszaken, in voorliggende zaak bepaald door het toelatingsexamen van de ambtenaar aan wie de zaak werd opgedragen of eventueel diens hoofdtaak (RvS 12 november 1968, nr. 13.208).

Aangezien de behandeling van de visumaanvraag van verzoeker blijkt het administratief dossier opgedragen was aan de heer D.K.P. en er geen elementen in het dossier voorhanden zijn die erop wijzen dat deze ambtenaar behoort tot de Franse taalrol, moest de betreden beslissing in het Nederlands worden opgesteld.

Er kan niet ontkend worden dat de beslissing in twee talen zijnde deels in het Frans en deels in het Nederlands is opgesteld. De Raad moet evenwel vaststellen dat zowel de toepasselijke rechtsregel als alle motieven in het Nederlands zijn weergegeven. De Raad beschouwt dan ook de motieven die in het Frans eveneens zijn weergegeven als overtuigend.

Wat betreft het feit dat de kennisgeving louter in het Frans is opgesteld, is het vaste rechtspraak dat een fout in de kennisgeving geen aanleiding geeft tot de nietigheid van de beslissing nu dit de wettigheid van de beslissing zelf niet kan aantasten. Bovendien stelt de Raad vast dat ondanks een kennisgeving in het Frans verzoeker van zijn recht om een beroep in te dienen tegen de bestreden beslissing op correcte wijze heeft kunnen gebruik maken.

In dit derde middel licht verzoeker niet toe op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 14 iuncto 32 van de visumcode, de artikelen 40 tot en met 40ter van de Vreemdelingenwet, artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 schendt. Dit onderdeel van het derde middel is onontvankelijk.

Het derde middel is deel onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES